

Τῷ Ἐλλογιμωτάτῳ κυρίῳ Γεωργίῳ Ν. Βλατάκῃ, Δικηγόρῳ, Προέδρῳ τοῦ Συλλόγου Ρεθυμνίων Ἀττικῆς «Τὸ Ἀρκάδι», τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Μετὰ πολλῆς συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ ἐν Κυρίῳ ἐγκαυχήσεως διὰ τοὺς σήμερον τιμωμένους πνευματικοὺς βλαστοὺς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, συμμετέχομεν πνευματικῶς ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὀρθοδοξίας Κέντρου εἰς τὴν παροῦσαν ἡμερίδα, καθ' ἣν ἀποτίεται φόρος τιμῆς εἰς τοὺς ὑψηλόφρονας Κρῆτας, οἱ ὁποῖοι, μαχόμενοι ἡρωϊκῶς μέχρι τελευταίας στιγμῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀρκαδίου, ὁμοῦ μετὰ τῶν μοναχῶν αὐτῆς, δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπιλέξωσι τὴν θυσίαν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς των προκειμένου νὰ μὴ συνθηκολογήσωσιν, ὑποστέλλοντες τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος πρὸς ὄφελος τῆς προσωπικῆς των σωτηρίας.

Ἐάν, κατὰ τὸν μέγαν τραγικὸν ποιητὴν Εὐριπίδην «ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίης ἔσχε μάθησιν» (ἀπόσπ. 910), ὁ ἐπίσημος ἑορτασμὸς τῆς ἑκατοστῆς καὶ πεντηκοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς ἡρωϊκῆς θυσίας τῆς Μονῆς Ἀρκαδίου διὰ πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων, ἀναζωπυρῶν τὴν ἱστορικὴν μνήμην, ἀποτελεῖ εὐκαιρίαν πνευματικοῦ πλουτισμοῦ, ἡ σημασία τῆς ὁποίας ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὰς δυσχειμέρους ταύτας ἡμέρας, ἐν ὀνόματι τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς ἄλλας πολιτιστικὰς παραδόσεις, προωθεῖται ὁ πνευματικὸς ἀποχρωματισμὸς καὶ ἡ ὑποβάθμισις τῆς ἑλληνορθοδόξου κληρονομίας, ἐκ τῆς ὁποίας, ἐντούτοις, ἀείποτε τὸ Γένος ἡμῶν ἠρύσθη ἔμπνευσιν καὶ διδάγματα, τόσον διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐμπιπτουσῶν δυσχερειῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐν γένει περαιτέρω πνευματικήν, ἀκόμη δὲ καὶ οἰκονομικήν, αὐτοῦ ἀνέλιξιν.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀνακήρυξις τῆς ἐπετείου τοῦ ὁλοκαυτώματος τοῦ Ἀρκαδίου εἰς «ἐθνικὴν ἑορτὴν» ἀφ' ἑνὸς μὲν περιποιεῖ τιμὴν οὐ τὴν τυχοῦσαν τῇ Πρυτανείᾳ ἥτις ἔλαβε τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποτελεῖ αἰσιόδοξον μήνυμα οὐ μόνον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς αὐτοσυνειδησίας τῶν Κρητῶν καὶ γενικώτερον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀκλονήτου πίστεως εἰς ἰδανικὰ καὶ ἀξίας.

Διότι, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων παραδόσεις τοῦ Γένους ἡμῶν, τὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, ἀπὸ τῶν κατωτέρων βαθμίδων ἕως καὶ τῶν ἀνωτάτων, δὲν ἀποτελοῦν χώρους ἁπλῶς μεταδόσεως ξηρῶν καὶ πληροφοριακοῦ τύπου γνώσεων, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ διαπαιδαγωγήσεως, ἤτοι διαπλάσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν φοιτώντων εἰς αὐτά, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ σοφοῦ Πλάτωνος: «πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται». Ὡς ἐκ τούτου, ἡ διατήρησις τῆς ἱστορικῆς μνήμης δέον ὅπως ἀπασχολῇ οὐ μόνον τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας ἱστοριοδίφας, ἀλλὰ καὶ πάντα φιλοπάτριδα, ὡς καὶ ἡ πρὸς Θεὸν πίστις δὲν εἶναι προνόμιον καὶ δικαίωμα μόνον τῶν διατριβόντων περὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας.

Σημειωτέον ἐνταῦθα, πρὸς ἀποφυγὴν παρανοήσεων, ὅτι ἡ ἐθνικὴ αὐτοσυνειδησία καὶ ὑπερηφάνεια οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὸν στεῖρον ἐθνικισμόν, διότι προϋποθέτει, ἅμα δὲ καὶ προάγει, τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὸν

σεβασμὸν τῆς ἑτερότητος. Ἡ φιλαλληλία καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀλλοεθνεῖς δὲν σημαίνει ἰσοπέδωσιν καὶ ἀφομοίωσιν, ὅπερ εἶναι χαρακτηριστικὸν δουλοπρεπείας, ἐνίοτε δὲ καὶ καταναγκασμοῦ, ἀλλὰ ἐν ἐλευθερίᾳ ἀλληλοπροσέγγισιν καὶ δημιουργικὴν συνεργασίαν, ὥστε ὁ εἷς νὰ συμπληρώνῃ τὸν ἄλλον.

Διότι, διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξέλθῃ τῶν ὁρίων τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ ἐγωϊσμοῦ αὐτοῦ, εἶναι ἀνάγκη ὅπως δι᾽ ἰσχυρῶν δεσμῶν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως προσκολληθῇ εἰς ὑψηλὰς ἰδέας, εἰς ἀξίας διαχρονικάς, ὡς ἡ πατρίς, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἀξιοπρέπεια, ὥστε ἡ ὕπαρξις αὐτοῦ νὰ ἀποκτήσῃ στόχον καὶ νόημα, νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ὕπνου τῆς ραθυμίας καὶ νωθρότητος καὶ νὰ κινητοποιηθῇ ἀναπτύσσουσα τὴν ἀγωνιστικότητα καὶ γενναιότητα, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις διὰ πᾶν μέγα ἐπίτευγμα.

Προσέτι, ἡ θυσία καὶ τὸ ἀκατάβλητον ἀγωνιστικὸν φρόνημα τῶν μαχητῶν τοῦ Ἀρκαδίου ἐκπέμπουν ἠχηρὸν μήνυμα πρὸς τοὺς «λογικοὺς» ἀνθρώπους τῶν ἡμερῶν μας, διασαλπίζον ὅτι ἡ τελικὴ νίκη κατακτᾶται διὰ θυσιῶν μέχρι καὶ τῆς αὐτοθυσίας, τῆς ὑπερβάσεως ἑαυτῶν καὶ τῶν ἡμετέρων δυνάμεων ἐπ᾽ ἐλπίδι τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ, ἥτις καὶ ἐν τέλει κρίνει τὸν δίκαιον ἀγῶνα.

Ἐπιθυμοῦμεν ὡσαύτως νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαράν μας διὰ τὸ πολύπλευρον τοῦ τριημέρου τούτου ἑορτασμοῦ, περιλαμβάνοντος τόσον ἱστορικὰς εἰσηγήσεις καὶ καλλιτεχνικὰς ἀναφορὰς εἰς τὸ ἔπος τοῦ Ἀρκαδίου, μουσικάς τε καὶ εἰκαστικάς, ὅσον καὶ προσευχητικὴν μνημόνευσιν τῶν ἡρώων ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς· θὰ ηὐχόμεθα δὲ ἡ πανηγυρικὴ αὕτη μνεία τοῦ γεγονότος νὰ εὕρῃ ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας πάντων τῶν συμμετεχόντων εἰς τὰς ἑορτίους ἐκδηλώσεις, ὥστε οἱ μαχηταὶ τοῦ Ἀρκαδίου νὰ τιμηθῶσι καὶ διὰ τῆς μιμήσεως τοῦ ἤθους αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἐπιγόνων των.

Ἐν κατακλεῖδι, εὐχόμενοι ὅπως ὁ παρὼν ἑορτασμὸς ἀποβῇ ἀφετηρία γονίμου προβληματισμοῦ, φρονηματισμοῦ καὶ παράδειγμα πρὸς μίμησιν, προκειμένου νὰ ἀνασυντάξωμεν τὰς πνευματικὰς ἡμῶν δυνάμεις, διὰ νὰ ἀναλάβωμεν νέους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τοῦ Γένους ἡμῶν, καὶ κατ᾽ ἐπέκτασιν συνόλου τοῦ γένους τοῦ Ἀδάμ, ἤτοι τῆς οἰκουμένης, ἐκ τῶν χειμαζουσῶν ἡμᾶς δυσχερῶν περιστάσεων, κηρύσσομεν, διὰ τοῦ ἡμετέρου ἐκπροσώπου, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου καὶ λίαν ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ κυρίου Εὐγενίου, ἐν εὐλογίαις τῆς Μητρὸς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὴν ἔναρξιν τῆς ἡμερίδος πρὸς τιμὴν τοῦ ὁλοκαυτώματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρκαδίου.

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ Χάρις καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ Ἔλεος εἴησαν μετὰ πάντων ὑμῶν.

Βις᾽ Νοεμβρίου α᾽